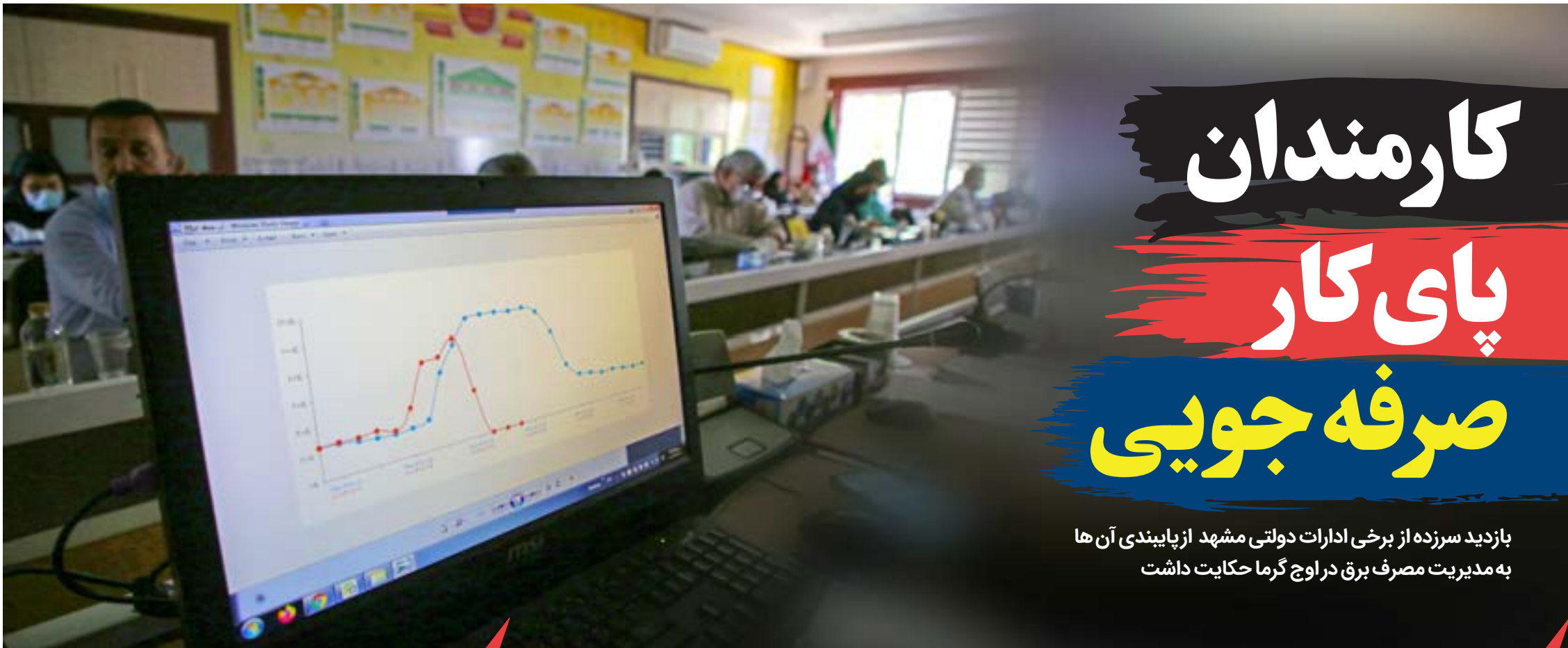

عکس: بهمن‌فرمان‌فرمان/شهر

کارمندان

پای کار

صرفه جویی

بازدید سرزده از برخی ادارات دولتی مشهد از پایبندی آن ها به مدیریت مصرف برق در اوج گرما حکایت داشت

رعایت الگوی مصرف

ساعت ۶ صبح، زمان آغاز فعالیت کاری اداره هاست و ساعت ۱۰، پایان وقت اداری، یعنی اینکه فرصت مردم برای استفاده از خدمات دولتی محدود است، باین حال گرمای هوا رمقی برای بیرون آمدن خانواده ها از منزل باقی نمی‌گذارد و خیابان ها هم خلوت است. امانه این موضوع سبب می‌شود که روایت درون سازمان ها را نادیده بگیریم و از قلم ببندازیم، نه سخت‌گیری نگهبان ها برای ورود به ساختمان. تقریباً نگهبان های دم در ورودی همه مجموعه ها مانع ورودمان به ساختمان می‌شوند؛ البته برای وارد شدن به برخی از آن ها هم خیلی سخت‌گیری نمی‌شود و ورود راحت تر است. اداره کل پست از مجموعه هایی است که تردد به آن مشکلی ندارد. خلوت تر

اداره کل راه و شهرسازی استان خراسان رضوی، مقصد بعدی است. چراغ های راهرو و حتی برخی اتاق های این مجموعه خاموش است. رعایت سفت و سخت قانون در این اداره هم برایمان جالب توجه است. سراغ رئیس اداره خدمات و تدارکات مجموعه می‌رویم. جواد نوفرستی با مسئول تاسیسات در حال بررسی روشن یا خاموش بودن وسایل سرمایشی است که ما هم از راه می‌رسیم و این بار توضیح می‌دهیم به خاطر چه موضوعی اینجا هستیم. او می‌گوید: برای ما تابستان و زمستان دارد؛ کارکنان ما مقید به رعایت مصرف انرژی به خصوص برق در تمام روزهای سال هستند. در همان حال برگی که از بالا تا پایین با اعداد و ارقام تایپ شده است، مقابلمان می‌گذارد. کنار شماره هراتاق، یک رقم نوشته شده است و بین آن ها اعداد ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ درجه هم به چشم می‌آید. نوفرستی می‌گوید: این ها که می‌بینید، دمای هوای اتاق هاست که معمولاً هر چند روز سنجش می‌شود.

قطع برق صنایع تبدیل به عادت نشود

بحران ناترازی انرژی به ویژه در صنعت برق در سال های اخیر تأثیرات نامطلوبی بر پیکره اقتصادی و زیست شهری و روستایی و از همه مهم تر بخش صنعت گذاشته است و باتوجه به مؤلفه هایی همچون جمعیت و توسعه از یک سو و تغییر اقلیم از سوی دیگر، پیش بینی می‌شود علاج این درد در کوتاه مدت میسر نباشد. به علل و عوامل این ناترازی که ناشی از کم توجهی به توسعه زیرساخت های حوزه برق در طول یک دهه اخیر بوده است، بارها رسانه ها اشاره کرده اند و بیشتر به این پرسش باید پاسخی روشن داد که آیا از همین حالا زیرساخت های لازم برای تأمین برق مورد نیاز کشور در سال های آینده در حال ساخت است؟ آیا آینده پژوهی پذیرفته شده ای برای تراز شدن یا تراز ماندن انرژی برق مورد نیاز سال های نه چندان دور انجام شده است؟ از این مسئله که بگذریم، اینکه چرا هزینه خاموشی ها و تراز منفی برق کشور را باید اهالی صنعت و تولید یک طرفه بپردازند، سؤال مهم تری است که متولیان این حوزه باید پاسخی صریح برای آن داشته باشند. براساس جدول میزان مصرف برق در کشور، بخش صنعت و بخش خانگی، به ترتیب ۳۶ درصد و ۳۱ درصد، تقریباً سهمی نزدیک به هم در مصرف برق دارند اما در سال های اخیر بخش تولید همواره بار پر مصرفی بخش خانگی را نیز در خاموشی ها صبورانه بر دوش کشیده و دم زده است. تعطیلی شهرک های صنعتی و کارخانجات بزرگ که امسال به دو روز افزایش پیدا کرده، زنگ خطری جدی برای حیات چرخ دنده اقتصادی کشور است که می‌تواند ضربات جبران ناپذیری را بر پیکره تولید و صنعت وارد کند.

روزنامه نگار

افزایش کم سابقه دمای هوا در کشور و از جمله شهرهای خراسان رضوی و مشهد، آژیر کمبود برق مورد نیاز خانوارها، ادارات و بخش صنعت و تولید را به صدا درآورده و دستگاه های متولی تأمین برق را وادار به اعمال خاموشی کرده است. این ماجرا حتی ختم به تعطیلی و کاهش میزان فعالیت اداره ها و بخش تولید برای چند روز شد. به همین سادگی! یکی دو سالی است که با وجود ثبت رکورد های بی سابقه مصرف برق، دستگاه های متولی سعی کرده اند خاموشی خانگی را اعمال نکنند و به جای آن ساعت کاری ادارات و برخی اصناف را کاهش دهند. این مصوبه در مشهد هم اجرایی شد و ساعت کاری کارمندان دولتی از ۷ صبح به ۶ صبح تغییر کرد. رعایت مصرف انرژی آن هم در قدوقواره کلان شهری مثل مشهد که کلی مجموعه اداری و دولتی دارد، انتظار زیادی نیست. حالا هر کسی از دور هم دستی بر آتش داشته باشد، می‌داند که بحران کمبود انرژی و برق، شبیه کمبود آب خطرناک است و باید آن را جدی گرفت. تصمیم مسئولان استان برای کاهش ساعت فعالیت های اداری و تعطیلی یک روزه به منظور مدیریت مصرف برق بود. هر چند هیچ کدام از متولیان شرکت توزیع نیروی برق مشهد پاسخگوی خبرنگار ما نبودند تا از نتیجه این تعطیلی و کاهش ساعت اداری برای صرفه جویی در مصرف برق بگویند. به این بهانه ما هم تصمیم گرفتیم به صورت سرزده میهمان مجموعه های دولتی شویم تا از نزدیک ببینیم کدام یک از آن ها به قانون پایبند تر و مقید ترند. این روایت، نتیجه بازدید دو روزه خبرنگار ما از برخی دستگاه های دولتی مشهد است، با این توضیح که نخستین روز بازدیدمان، شنبه همین هفته بود؛ یعنی همان روزی که قرار بود فعالیت ادارات تا ساعت ۱۰ صبح باشد.

گزارش روز

روزنامه نگار

مصرف، به اندازه نیاز

اداره کل استاندارد خراسان رضوی مقصد بعدی ماست. جالب است در گرمای تحمل ناپذیر این روزها این مجموعه که مجهز به آزمایشگاه های مختلف است، پایبند قانون است. با اینکه هنوز اول صبح است، تاریکی راهروها چشم را می‌زند و هیچ لامپی داخل آن روشن نیست. به بهانه این پرسش که مسئول روابط عمومی کجاست، به یکی از اتاق ها سرک می‌کشیم. دمای داخل خیلی بیشتر از انتظار ماست. در اتاق محمد رضا بخشایی، معاون توسعه مدیریت و پشتیبانی این اداره کل، یک لامپ کوچک روشن است. موضوع گزارش را که مطرح می‌کنیم، می‌گوید: من همه ایام سال را با همین نور

دیدگاه

صرفه جویی اداره خاص

تقریباً تمام مجموعه های اداری ای که سرزده میهمان نشان می‌شویم، کاهش مصرف برق را رعایت کرده اند. این موضوع شامل اداره بهزیستی مشهد در میدان امام خمینی^(ره) هم می‌شود. اینجا هم بدون معرفی خودمان وارد می‌شویم و طبق معمول نگهبان می‌خواهد ببیند با کدام بخش کار داریم و در همان حال، با صدای بلند به کارمند اتاق انتهای سالن تذکر می‌دهد لامپ اضافی را خاموش کند. برایمان جالب است در مجموعه ای که افراد توان یاب و با شرایط خاص در رفت و آمد هستند، آیا خاموشی، رفت و آمد را سخت نمی‌کند؟ برای رسیدن به پاسخ این پرسش، مستقیم به اتاق روابط عمومی می‌رویم. عیسی رائف کیا هم کولر تقریباً تمام مجموعه های اداری ای که سرزده میهمان نشان می‌شویم، کاهش مصرف برق را رعایت کرده اند. این موضوع شامل اداره بهزیستی مشهد در میدان امام خمینی^(ره) هم می‌شود. اینجا هم بدون معرفی خودمان وارد می‌شویم و طبق معمول نگهبان می‌خواهد ببیند با کدام بخش کار داریم و در همان حال، با صدای بلند به کارمند اتاق انتهای سالن تذکر می‌دهد لامپ اضافی را خاموش کند. برایمان جالب است در مجموعه ای که افراد توان یاب و با شرایط خاص در رفت و آمد هستند، آیا خاموشی، رفت و آمد را سخت نمی‌کند؟ برای رسیدن به پاسخ این پرسش، مستقیم به اتاق روابط عمومی می‌رویم. عیسی رائف کیا هم کولر

افزایش ۸ درصدی مصرف برق

«یک خطر کوچک می‌تواند یک حادثه بزرگ به وجود آورد». این عبارت، راهنمای ما به داخل سازمان آتش نشانی و خدمات ایمنی شهرداری مشهد می‌شود؛ مجموعه ای که کاهش مصرف را رعایت می‌کند و به قول آتش نشان ها، تجهیز آتشان نیازی به برق ندارد. اداره کل بیمه سلامت استان و کانون بازنشستگان ارتش و چندین و چند مجموعه دیگر را هم سرزده بازدید می‌کنیم اما به قول یکی از متولیان، شاید مسئله اصلی، صرفه جویی ادارات و سرانه مصرف نیست، بلکه موضوع نحوه مدیریت انرژی است که باید اصلاح شود. نادیده گرفتن مسائل فرهنگی شاید چند نسل بعد گریبان آدم را بگیرد، اما خطر کمبود انرژی جدی است و خیلی زود یقه خودمان را خواهد گرفت. شاید برای خیلی ها هنوز این موضوع گنگ باشد و ندانند هدر

نه ماجر، نه مستأجر؛ همسایه باشیم

موضوع رفتن هم سودی عاید جامعه نمی‌کند. آنچه باید بدان توجه کرد، ارتقای این رابطه حقوقی به رابطه اخلاقی ذیل مفهوم همسایگی است؛ چیزی که می‌توان مراتب ایمانی را در آن دید. این کلام راهنمای رسول اعظم الهی^(ص) که می‌فرمایند «احسن مجاوره من جارو، تکر مؤمن؛ با همسایه ات نیکو همسایه داری کن تا مؤمن باشی»، یعنی مؤمن بودن را به حسن هم جوارگی گره می‌زنند. این هم البته در آسمان ریشه دارد، چون در جایی دیگر از رسول خدا^(ص) می‌خوانیم: «همیشه جبرئیل مرا به همسایه وصیت می‌کرد تا جایی که گمان کردم همسایه از همسایه ارث می‌برد.» فکر می‌کنم ما برای اصلاح روابط و برون رفت از میدان آرایه های دوگانه ساز، نیازمند فرهنگ اخلاقی دین و محتاج فهم درست از روابط انسانی هستیم. درست به اندازه تحقق این بایستگی است که از میزان ناپایستگی های اجتماعی در این عرصه کاسته خواهد شد. باری، عرصه اجاره را صحرای کربلا نکنیم؛ ما ماجر را شمر نپنداریم و مستأجر را وهب بنیمیم؛ کنار هم باشیم و بدانیم که همه، هم وطن و هم دین و همراهیم در امروز جامعه. هوای هم را داشته باشیم. به جای اندازه گیری سهم دو طرف در چالش ها، به فهرست کردن نقاط روشن بپردازیم، به ماجراهای حال خوب کن که میان این افراد اتفاق می‌افتد. برای ارتقای درک متقابل تلاش کنیم. آنان که امروز موجزند، دیروز - عموماً - مستأجر بودند. مستأجران امروز هم - به احتمال زیاد - موجران فردا هستند. فهم اوضاع و توسعه فرهنگ همدلی، امروز را توأم با آرامشی می‌کند که موفقیت های فردا را رقم می‌زند.

روزنامه نگار

همسایه باشیم. این اگر به الزامی اخلاقی تبدیل شود، دیگر کمتر شاهد مرز بندی میان موجر و مستأجر خواهیم بود. همسایگی فراتر از روابط حقوقی به سلوکی حقیقی تبدیل می‌شود و صاحب خانه و اجاره نشین را به شانی انسانی، اخلاقی و فرهنگی می‌رساند که در سپهر کلام نبوی دارای فصلی متمایز می‌شوند. من الزام همسایگی رایک واجب اجتماعی می‌دانم برای اصلاح روابط شهروندان. تأکیدم بر این نکته هم وقتی چند برابر می‌شود که نه فقط از زبان مردم، بلکه از قلم یک خبرنگار هم توثیقی به این مضمون می‌خوانم که «در لایه لای همه اخبار بد این روزها می‌خواهم یادی کنم از اجاره بهای خانه ها، مستأجرانی دردمند و صاحب خانه هایی که می‌خواهند خرج خود و خانواده و فامیل را از جیب مستأجران نگویند بخت ببر دارند». این خانم خبرنگار، ماجرای اجاره خانه را چنان بیان می‌کند که انگار جنگ حق و باطل است؛ یک طرف، شمری است در هیئت موجر و طرف دیگر، پاک باخته ای است چون «وهب»، تازه داماد کربلا! وقتی صحنه آرای چنین باشد، نگاه ما هم دشمن کیشانه و حق و باطل می‌شود، حال آنکه اجاره یک عقد شرعی است که دو طرف دارد. در نتیجه، هر دو صاحب حقوقی می‌شوند که آن عقد ایجاد و ایجاد می‌کند. در میان هر دو گروه موجر و مستأجر، فراوان در فراوان آدم های خوب و نجیب، اندکی هم در دو گروه افرادی ناباب وجود دارند که عرصه را بر یکدیگر تنگ می‌کنند. کسی هم تا به حال آمار نگرفته است که صاحب خانه ها بیشتر مقصردند یا مستأجرها؛ به دنبال این

یادداشت

روزنامه نگار